

расейскім. Дык вось за адну з асноўных страваў нашага бистра абралі *дранікі*. Смажаныя на камбі-тлушчы, яны вельмі смакуюць наведнікам пад слабана-цэненую там беларускую гарэліцу.

На мяжы тысячагодзьдзяў *дранікі* застаюцца знакам беларускага. Нездарма адзін зь беларускіх сайтаў у Інтэрнэце яго стваральнікі назвалі максымальна ясна — *дранікі*. І страва ўнівэрсальная, і сайт на розныя густы. *Дранікі* — той наш атрыбут, якому беларусы пакуль нязьменна верныя. Хто-ніхто нат ня супраць таго, каб проціпаставіць нашыя *дранікі* зьненавідным іншаземным прысмакам. Так вось і было на сёлетнім „Славянскім базары“, на адным з канцэртаў якога давялося пачуць прыпевачку:

Як я *дранікі* ўсё ела,
Дык нідзе мне не сьвярбела,
Як я „сьнікерсаў“ паела,
Дык усё мне засьвярбела.

Друк

Вінцэсь Мудроў

Друк, як сьведчыць Тлумачальны слоўнік беларускай мовы, гэта ня што іншае, як сукаватая палка. Палка — рэч звычайная, але тым ня менш яна пакінула адметны сьлед у гісторыі нашага народу, бо часьцяком гуляла па сьпінах непакорлівых беларусаў.

І ў гэтым сэнсе самымь важкім і сукаватым быў, безумоўна, партыйна-савецкі *друк*. Вось што пісала наконт гэтага, скажам не без іроніі, Беларуская Савецкая Энцыкляпэдыя: „Савецкі *друк* — важны сродак палітычнай асьветы масаў... Гэта прапагандыст, агітатар і арганізатар, дзейсная зброя ў ажыццяўленьні актуальных задач камуністычнай партыі“.

У наш час выхаваўчая роля *друку* яшчэ больш узрасла. Але сёньня *друк* — гэта ўжо ня нейкая там сукаванка, а літое, кампактнае, зручнае выкарыстаньне гумавае прылады. Яно вельмі дзейснае ў справе выхаваньня масаў, але карыстацца ім трэба са спрытам. Так, па студэнцкім карку трэба біць з замахам, з адцяжкаю, а па той жа прафэсарскай галаве наадварот — без замаху, але рашуча й хватка. Так, каб *дручок* аж загуў у напятай руцэ.

Прапагандысты й выхавальнікі сыціпла называюць гэтае прыладзьдзе спэцсродкам і тым самым прыніжаюць ягоную ролю ў жыцьці грамадзтва. Насамрэч гэты спэцсродак выхаваньня ўжо даўно стаў апошнім аргумэнтам і своеасаблівым сакральным сымбалам сёньняшняй улады.

Дрыгва

Сяржук Сокалаў-Воюш

Першае, з чым асацыюецца гэтае слова, — балота. Другое — аповесьць Якуба Коласа. А вось *дрыгавічы*, старажытнае племя, згадваюцца не адразу.

Дрыгва роднасная аднакарэнным літоўскаму і латыскаму словам са значеньнем „вільгаці“ і беларускаму дзеяслову „дрыгацца“.

Дрыгвяністы, *дрыгвяны*, *дрыгвянае* балота, *дрыгвіна* — адно месца ў *дрыгве*, а таксама назва ежы, якую цяпер мянуюць як „квашаніна“. Як ба-